

Kenny Pony

Op carnavaal zijn alle dieren van de Woodywereld verkleed. Yorik IJsbeer is een ijstaart, Karla Krokodil is een komkommer, Lou Labradoodle ziet eruit als de Eiffeltoren en Lily en Loukie Leeuw zijn olifanten met een veel te lange slurf. Hoe zotter hoe liever!

Voor de muziek zorgt Mauro Dino. Verkleed als colaflesje draait hij de ene hit na de andere, tot de dansvloer vol staat. Er zijn maar een paar dieren die niet dansen.

Axel Axolotl is – zoals altijd – verkleed als dokter. Hij staat klaar voor als er iemand over zijn veters of slurf struikelt en een pleister moet.

Ramsey Wasbeer houdt een hotdogkraam open. En omdat je van dansen honger krijgt, komt hij handen te kort om iedereen te bedienen.

En Kelly en Kenny Pony? Die blijven aan de kant staan, verkleed als superhelden.

Ze hebben allebei een rode cape om en kijken streng door hun blauwe masker.

‘Doe toch leuk mee!’ roept Mauro maar ze schudden van nee.

‘Superhelden dansen niet,’ zegt Kenny.

Alle dieren lachen in hun vuistje. Wat denken die mislukte paarden wel? Ze voelen zich zeker te goed voor de dansvloer...

Het is niet omdat het ergens leuk is, dat er niets naars kan gebeuren. Ook op het carnavalsfeest in de Woodywereld slaat plots de bliksem in. Niet letterlijk – al geeft het een beetje hetzelfde effect.

‘Braaaaand!’ horen ze. ‘Iedereen de tent uit!’

Het is Ramsey Wasbeer. Het vuur waarop hij zijn worstjes verwarmt, vatte vlam en zet al gauw een stuk van de tent in brand.

Er is paniek op de dansvloer. Alle dieren willen tegelijkertijd naar buiten, maar de opening in de tent is smal en vooral de kleine dieren hebben last van de rook. Ramsey zelf is flauwgefallen naast zijn berg worstjes. Het is een chaos van jewelste. Hoe kunnen de

dieren zich hieruit redden? Is dit het einde van de Woodywereld?

Ach welnee. Er zijn toch superhelden in de tent? Kelly en Kenny gooien hun cape over het vuur om de vlammen te doven. Daarna dragen ze dieren per twee op hun rug naar buiten. Axel Axolotl gaat met zijn dokterskoffer langs bij alle dieren die verzorging nodig hebben. 'Jullie zijn de helden van de dag, Kelly en... Euh, waar is Kenny gebleven?' zegt Mauro. Iedereen kijkt om zich heen, maar niemand ziet hem. Hij zal toch niet in de brand gebleven zijn?

Kelly trekt haar laarsjes hoog en waagt zich in de tent, waar een dik rookgordijn hangt. 'Kenny!' roept ze.

Niets. Ze houdt haar masker voor haar neusgaten en stapt in de dichte walm, met haar poten tastend naar het lichaam van haar vriend. En dan botst ze plots tegen een poot. Een poot die ze goed kent.

'Nee!' schreeuwt ze. Dit kan niet. Zonder haar beste vriend kan ze niet leven.

'Wat, nee?'

Hoorde ze dat goed? Het klonk als de stem van Kenny maar dan voller, zwaarder.

'Kenny?' vraagt ze.

'Hiero! Ik dacht, ik moet ook nog die worstjes redden, zonde om die allemaal in de vuilnisbak te gooien.'

'Redden als in: opeten?'

'Ik moest er wel eentje proeven, ja. Om te zien of ze nog eetbaar waren.'

Kelly leidt de weg naar buiten en Kenny draagt de vracht worstjes op zijn rug.

Alle dieren juichen als er niet één maar twee pony's de tent uit komen.

'Hoera! Daar zijn onze superhelden!'

Er is nog voor iedereen een worstje en daarna dansen ze buiten verder, want zo gauw geven de dieren van de Woodywereld zich niet gewonnen. Kelly en Kenny sluipen de tent uit – en draven dan naar huis om hun reservecape aan te trekken. Even later staan ze weer paraat, alsof er niets is gebeurd. Het feest is intussen losgebarsten en voor je het weet... zijn er weer superhelden nodig.

WOODY